

Sygn. akt II K 521/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Chojnicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Drobińska

Protokolant: sekr. sąd. Paulina Feder

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21.02.2018 r., 19.04.2018 r., 23.07.2018 r., 01.10.2018 r., 18.10.2018 r., 28.11.2018 r.

sprawy z oskarżenia prywatnego T. K. (1) przeciwko

P. C. (C.)

synowi M. i M. zd. R.

ur.(...) w C.

oskarżonemu o to, że

I. Pod koniec marca 2017 r. na polu w okolicy miejscowości K., gmina B., kilkakrotnie popychając T. K. (1) naruszył jego nietykalność cielesną

tj. o czyn z art.217§1 kk

II. W dniu 19 sierpnia 2017 r. na polu w okolicy miejscowości C., gmina B., wielokrotnie uderzał pięścią i ręką T. K. (1) po całym ciele, a także przewracając i przyduszając go kolanem, wywołał u niego liczne powierzchowne urazy ciała w tym stłuczenie głowy, stłuczenie klatki piersiowej po stronie lewej, stłuczenie odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa, a tym samym spowodował rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni

Tj. o czyn z art.157§2 kk

orzeka

1. po ustaleniu, że oskarżony **P. C.** popełnił czyny zarzucane mu aktem oskarżenia tj. przestępstwa z art. 217§1 kk i art.157§2 kk, na podstawie art.66§1 i 2 kk i art.67§1 kk postępowanie karne wobec tego oskarżonego warunkowo umarza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok,

2. na podstawie art.67§3 kk zobowiązuje oskarżonego P. C. do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego T. K. (1) kwoty 700 zł (siedemset złotych) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE

P. C. i T. K. (1) pozostają w konflikcie, który dotyczy korzystania z nieruchomości oskarżonego (okoliczność bezsporna).

Pod koniec marca 2017 roku na polu w okolicy miejscowości K., T. K. (1) wraz z synem wykonywał prace rolnicze. Na to miejsce przyjechał również oskarżony C., który zdenerwował się tym, że dokonano zaorania również drogi. P. C. wówczas kilkakrotnie popchnął T. K. (1) (zeznania T. K. (1) k.24-24v, M. K. (1) k.25v-26).

Tego samego roku, tj. dnia 19 sierpnia 2017 roku T. K. (1) pojechał do lasu, w okolicy miejscowości C. gmina B., aby oczyścić użytkowaną przez siebie drogę z powalonych drzew. Kiedy dokonywał cięcia drewna, na to miejsce przyjechał również P. C. - właścicielem terenu, który pokrzywdzony użytkuje jako drogę. Oskarżony zdenerwował się zachowaniem T. K. (1). Wyzywał pokrzywdzonego. Następnie uderzył go dwukrotnie ręką w głowę. Zamierzał uderzyć kolejny raz, ale T. K. (1) złapał go za klatkę piersiową i zaczęła się szarpanina. Potem oskarżony kopnął T. K. (1) dwukrotnie w miednicę. Pokrzywdzony odszedł, a wtedy P. C. zaskoczył pokrzywdzonego od tyłu, przewrócił i zaczął dusić lewym kolaniem na zębra. Uderzał również rękami po policzkach. Po chwili puścił pokrzywdzonego, poszedł do swojego ciągnika i odjechał. Następnie wrócił razem z funkcjonariuszami Policji (zeznania T. K. (1) k.24-24v).

Na skutek zadanych ciosów T. K. (1) doznał licznych powierzchownych urazów ciała, w tym stłuczenia głowy, stłuczenia klatki piersiowej po stronie lewej, stłuczenia odcinka lędźwiowo krzyżowego kręgosłupa. Obrażenia te spowodowały rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni (opinia biegłej z dziedziny medycyny sądowej J. W. k.55-57).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wymienione wyżej dowody oraz pozostałe dowody tj.: zeznania świadków oraz pozostałe dowody tj.: kopia dokumentacji medycznej (k.7-9,74), kopia decyzji KRUS (k.10), kopia wyroku (k.18), kopia pisma (k.19-21), kopie notatek urzędowych (k.32-43), karta karna (k.63).

Oskarżony P. C. (k.23-23v) oświadczył, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że to on został napadnięty przez pana K. w swoim lesie. Wskazał, że musiał jechać po Policję, żeby go wydostać z tego lasu. Zdaniem oskarżonego, pokrzywdzony zatarasował wjazd na jego działkę. P. C. poprosił go, żeby się usunął. Wówczas T. K. (1) wywijał siekierą i dlatego oskarżony udał się na Policję. Odnośnie naruszenia nietykalności cielesnej stwierdził, że tego dnia pokrzywdzony z synem zaorali drogę. Dlatego też udał się na to miejsce i poprosił jedynie o opuszczenie jego nieruchomości. Nie dotykał T. K. (1). Przyznał również, że pozostają w konflikcie z pokrzywdzonym i sprawa dotyczy istnienia służebności przejazdu na nieruchomości P. C..

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie jego nieprzyznania się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Stanowisku oskarżonego przeczą zeznania pokrzywdzonego. T. K. (1) zeznał, że po nawałnicy wycinał drzewo na drodze, którą od lat użytkuje (k.24-24v). Wskazał też, że oskarżony po przyjeździe na miejsce wyzywał go i uderzał. Wyjaśnił, że był oszołomiony. Z uwagi na poniesione obrażenia, pojechał do szpitala.

Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego. W ocenie Sądu, są one szczerze i odpowiadają prawdzie. Wydarzenia między stronami miały miejsce w zasadzie bez udziału osób trzecich. Jedynie w przypadku naruszenia nietykalności cielesnej, okoliczności zdarzenia widział również syn pokrzywdzonego. Ta sytuacja oraz fakt, że oskarżony i pokrzywdzony pozostają w konflikcie powodują, że T. K. (1) miałby interes w tym, aby w sposób celowy oskarżony P. C.. Jednak zważywszy na treść opinii biegłej z dziedziny medycyny sądowej- J. W., Sąd Rejonowy dał wiarę wersji wydarzeń przedstawionej przez pokrzywdzonego. Nadto wskazać należy, że wystąpienie urazów ciała u pokrzywdzonego zostało potwierdzone przez lekarzy w dokumentacji medycznej, ponieważ T. K. (1) udał się do szpitala. Zatem relacja pokrzywdzonego znalazła swoje potwierdzenie w obiektywnych dowodach, zgromadzonych do sprawy. Dodatkowo wskazać również należy, że T. K. (1) jest osobą znacznie starszą od oskarżonego. Ma 67 lat, zaś oskarżony ma 49 lat. Jest też wysoki i silny. W ocenie Sądu Rejonowego, nie występuje zatem nawet fizyczna możliwość, by to pokrzywdzony stał się osobą atakującą P. C..

W uzyskanej w toku postępowania sądowego, opinii wynika jasno, że obrażenia doznane przez pokrzywdzonego spowodowały rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni (k.55-57,67-67v). Nadto urazy, które zostały stwierdzone mogły powstać w okolicznościach i mechanizmie opisanym przez pokrzywdzonego.

W ocenie Sądu Rejonowego, sporządzona przez J. W. opinia jest rzetelna i spójna. Nie zawiera żadnych sprzeczności i jest jasna.

Przesłuchany drugi syn pokrzywdzonego- M. K. (1) (k.25v-26) również wskazał, że widział jak w marcu jego ojciec został dwukrotnie popchnięty przez P. C.. O sytuacji z sierpnia dowiedział się zaś od rodziców.

Sąd Rejonowy uwzględnił zeznania świadka przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. Wypowiedzi świadka są szczerze. Brak jest również jakichkolwiek elementów mogących wskazywać na to, że świadek uzgadniał ze swoją rodziną przedstawioną wersję wydarzeń. Świadek wypowiadał się swobodnie i spontanicznie.

Zeznania pokrzywdzonego potwierdziła jego małżonka M. K. (2) (k.24v-25) i syn K. K. (2) (k.25-25v). Wymienieni świadkowie przyznali, że przebieg zdarzenia poznali poprzez relację T. K. (1). Ich wypowiedzi są jasne i konsekwentne. Brak jest podstaw do ich kwestionowania.

W sprawie Sąd Rejonowy przesłuchał policjantów, którzy podejmowali czynności w związku ze zgłoszeniami T. K. (1): K. W. (k.51-51v), W. B. (1) (k.51v-52), S. S. (k.68-68v).

Świadkowie nie pamiętali, czy pokrzywdzony uskarżał się na ból. Nie posiadał widocznych obrażeń ciała. W. B. (2) zapamiętał, że pokrzywdzony miał wyciągniętą koszulę. Między stronami były emocje, oskarżony krzyczał, gestykułował.

S. S. wykonuje obowiązki dzielnicowego na obszarze miejsca zamieszkania oskarżonego. W swoich zeznaniach wskazał, że między stronami występuje typowy konflikt sąsiedzki. Świadek wiedział też o sytuacji związanej z zaoraniem drogi. Kiedy przybył na miejsce był tam oskarżony oraz świadek.

Sąd dał wiarę tym zeznaniom. Pozostają one w zgodności z załączonymi do sprawy notatkami służbowymi. Nadto zgodnym z doświadczeniem życiowym jest fakt, że świadkowie nie widzieli obrażeń ciała u pokrzywdzonego, ponieważ urazy jakich doznał T. K. (1) nie miały postaci otwartych i krwawiących ran.

Pozytywnej oceny wymienionego wyżej materiału dowodowego, nie zmieniły zeznania świadka W. S. (k.26-26v). Świadek nie widziała sytuacji będących przedmiotem ustaleń w sprawie. Okoliczności przytoczone przez świadka, są jej znane jedynie z relacji P. C.. Świadek wyraziła swoją opinię na temat pokrzywdzonego, że jest osoba kłótliwą i przewrażliwioną na punkcie swojego pola. Odnośnie sytuacji zaorania drogi, przyjechała również na to miejsce i była zdenerwowana sytuacją.

W ocenie Sądu Rejonowego, zeznania świadka zasługują na przymiot wiarygodności. Przytoczone istotne dla sprawy okoliczności, jak świadek wskazała, pochodzą z relacji. Brak jest podstaw do ich kwestionowania.

Relację zbliżoną do świadka przedstawił brat oskarżonego- G. C. (k.27). Wskazał on również, że jego rodzina jest skonfliktowana z pokrzywdzonym.

Zdaniem Sądu Rejonowego, wypowiedzi świadka są szczerze i jasne.

W sprawie został przesłuchany D. Ł., który przebywał na nieruchomości sąsiadującej z gruntem T. K. (2) (k.68v-69). Stwierdził on, że widział, jak pokrzywdzony spadł z drabiny i doznał obrażeń ciała. Wskazał, że na pewno był to sierpień 2017 roku. Potwierdził istnienie konfliktu między stronami.

Z uwagi na uzyskanie dokumentacji medycznej, z której wynika, że T. K. (1) doznał urazu w dniu 14 marca 2017 roku, a nie w sierpniu, Sąd Rejonowy z ostrożnością potraktował zeznania wymienionego świadka. W ocenie Sądu Rejonowego, świadek chciał przedstawić osobę oskarżonego w pozytywnym świetle i z uwagi na te wątpliwości zeznania świadka nie mogły stanowić dla Sądu podstawy dla dokonywani ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie.

Wobec braku podstaw do kwestionowania Sąd uznał też za wiarygodne pozostałe dowody zgromadzone w sprawie tj.: kopia dokumentacji medycznej (k.7-9,74), kopia decyzji KRUS (k.10), kopia wyroku (k.18), kopia pisma (k.19-21), kopie notatek urzędowych (k.32-43), karta karna (k.63).

W tym stanie sprawy wina oskarżonego P. C. nie budziła wątpliwości Sądu Rejonowego i polegała na tym, że pod koniec marca 2017 roku na polu w okolicy miejscowości K. gmina B., kilkakrotnie popychając T. K. (1) naruszył jego nietykalność cielesną. Swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art.217§1 kk.

Art.217§1 kk określa odpowiedzialność karną za przestępstwo naruszenia nietykalności cielesnej człowieka. W jego opisie ustawodawca eksponuje uderzenie, przez co należy rozumieć każde gwałtowne działanie skierowane na ciało człowieka (zadanie ciosu, kopnięcie, szarpanie za włosy, itp.), a ponadto wskazuje na naruszenie nietykalności w inny sposób (np. oplucie, oblanie nieczystościami). Naruszenie nietykalności cielesnej może pozostawić nieznaczne ślady na ciele (sińce, zadrapania lub obrzęk). Strona podmiotowa przestępstwa naruszenia nietykalności cielesnej polega na umyślności w obu jej formach, tj. zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego. (A. Marek, Komentarz do kodeksu karnego).

Wina oskarżonego polegała również na tym, że w dniu 19 sierpnia 2017 roku na polu w okolicy miejscowości C. gmina B., wielokrotnie uderzając pięścią i ręką T. K. (1) po całym ciele, a także przewracając i przyduszając go kolanem, wywołał u niego liczne powierzchowne urazy ciała, w tym stłuczenie głowy, stłuczenie klatki piersiowej po stronie lewej, stłuczenie odcinka lędźwiowo krzyżowego kręgosłupa, a tym samym spowodował rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni. Swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art.157§2 kk.

Należy przy tym wskazać, że uszkodzenie ciała polega na naruszeniu substancji materialnej ciała człowieka np. poprzez zranienie czy skaleczenie. Rozstrój zdrowia zaś polega na zakłóceniu funkcjonowania organizmu bez naruszenia jego integralności np. przez zatrucie. Przy czym warunkiem odpowiedzialności z §2 lub 3 jest zaistnienie jakiegokolwiek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia.

Przy dokonywaniu oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd kierował się tym, że ocena każdego dowodu, również z wyjaśnień oskarżonego, jako pozostawiona sądowi orzekającemu, musi być dokonywana z przekonaniem, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu. Dopiero, kiedy przeprowadzone dowody, ich ocena i wyprowadzone z nich wnioski, obalą owo przekonanie- można ferować wyrok skazujący. Stanowisko takie ma swoje uargumentowanie w treści art.5§1 kpk w związku z art.7 kpk, jako że przepisy tej ustawy uznają jedynie zasadę swobodnej oceny dowodów, będącej efektem rozważań całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz nie różnicują dowodów od tego, w jakiej fazie postępowania i od kogo zostały pozyskane (wyrok S.A. w Lublinie z dnia 29.04.2009 r., II AKa 63/09).

Zważywszy na materiał dowodowy przytoczony powyżej Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że P. C. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów z pełną świadomością i rozeznaniem. Jednocześnie Sąd wziął pod uwagę fakt, że oskarżony i pokrzywdzony pozostają w wieloletnim konflikcie dotyczącym nieruchomości. Sytuacja między stronami jest znana mieszkańcom wioski i również dzielnicowemu. Pokrzywdzony posiada również opinię osoby konfliktowej.

Mając zatem na względzie powyższe okoliczności Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że w przypadku oskarżonego P. C. zachodzi możliwość zastosowania dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania. Podstawową przesłanką zastosowania warunkowego umorzenia postępowania jest ustalenie przez Sąd Rejonowy, że oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa. W przedmiotowej sprawie okoliczność ta, co wykazano powyżej, nie pozostawiała żadnych wątpliwości. Kolejnym warunkiem jest ustalenie, że społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu nie jest znaczna. O stopniu społecznej szkodliwości czynu decydują okoliczności określone w art.115§2 kk. Są to okoliczności zarówno natury przedmiotowej (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia), jak i podmiotowej (postać zamiaru albo brak zamiaru dokonania czynu zabronionego, motywacja sprawcy). W odniesieniu do pierwszego z czynów wskazać należy,

że powodem sytuacji spornej było zachowanie syna pokrzywdzonego. W drugiej sytuacji z sierpnia 2017 roku, zachowanie oskarżonego zostało spowodowane faktem uprzątnięcia jego nieruchomości. Pokrzywdzony wiedział, że oskarżony nie zgadza się na korzystanie z jego nieruchomości w charakterze drogi przejazdowej, a jednak przystąpił do jej udrażniania. Przy czym wskazać również należy, że reakcja oskarżonego na zaistniałą sytuację była nieadekwatna. Tym bardziej, że pokrzywdzony jest znacznie starszy od oskarżonego i schorowany.

W ocenie Sądu Rejonowego, zważywszy na okoliczności podane wcześniej, warunki dla warunkowego umorzenia postępowania zostały spełnione. Z tych samych względów, stopień zawinienia oskarżonego P. C., Sąd Rejonowy ustalił jako nieznaczny.

Oskarżony jest osobą dojrzałą. Ma 49 lat. Jest rozwodnikiem. Utrzymuje się z pracy na gospodarstwie rolnym. Nie był dotychczas karany sędownie. Powyższe skłoniło Sąd Rejonowy ku przekonaniu, że oskarżony P. C. pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Wyznaczony okres próby będzie wystarczający dla zweryfikowania pozytywnej prognozy oskarżonego.

Sąd Rejonowy na podstawie art.66§1 i 2 kk i art.67§1 kk postępowanie karane wobec P. C. warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 1 rok. Na podstawie art. 67§3 kk Sąd zobowiązał oskarżonego P. C. do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego T. K. (1) kwoty 700 zł, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim fakt, że obrażenia ciała pokrzywdzonego nie były rozległe i spowodowały rozstrój zdrowia na okres jedynie do 7 dni.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art.624§1kk uznając, że sytuacja oskarżonego wskazuje, że uiszczenie przez niego całości kosztów byłoby zbyt uciążliwe. Oskarżony jest rolnikiem i utrzymuje się z pracy na gospodarstwie.